

La Terry

JAUME FÀBREGA

La nord-americana Terry Broch, des del 1973 resident a Porqueres, al Pla de l'Estany, ha mort de forma sobtada -almenys no l'esperàvem- precisament a les portes de la commemoració del centenari del naixement de qui va ser el seu ?com?pany inseparable, el cartellista, fotoperiodista i artista Carles Fontserè (Barcelona, 9 de març de 1916 - Porqueres, 4 de gener de 2007), que fou un destacat dibuixant i cartellista català, especialment de l'època republicana. També treballà com a ninotaire, fotògraf i escenògraf, a Nova York o a Mèxic. L'espèndida Biblioteca de Porqueres justament porta el nom de Carles Fontserè.

La Terry Broch es trobava actualment treballant per digitalitzar el fons de 50.000 negatius que el seu company va llegar, operació que duu a terme el Departament de Cultura de la Generalitat, que impulsa aquest 2016 diversos actes per commemorar el centenari del naixement de Carles Fontserè.

Des que es van instal·lar en un mas de Porqueres -municipi on ara visc-, va néixer una amistat amb ambdós i, aviat, una col·laboració artística. En ocasió de la preparació del muntatge El kitsch religiós dintre el cicle de Tint-2, del qual era el comissari, durant gairebé un any una vegada a la setmana l'equip ens desplaçàvem al seu estudi -una construcció, també vella, annexa a la masia-, a fi d'estudiar el tema de les cromolitografies, en les quals, majoritàriament, es basava l'exposició. La seva aportació, com a artista de les arts gràfiques, va ser important. A més, m'ensenyava amb il·lusió la producció de la nova faceta de pintor, els magnífics arxius -on sempre hi havia la mà de la Terry-.

Però el fet destacable era que la Terry Broch hi era sempre present, i no solament servint cafè i pastes, tot i que era una perfecta amfitriona. Però a més era una persona culta, que parlava un català perfecte, amb la qual parlar era un autèntic goig. Discreta, però gens oculta, era la part insubstituïble i activa de la catalogació i preservació de l'obra de Carles Fontserè. Més tard, ens vèiem de tant en tant, en algun àpat que organitzava a casa seva, o a Banyoles, on solia acudir regularment a l'oficina de correus a recollir la correspondència de l'apartat. Sempre oberta i directa, cordial i eficient, ens ha deixat un record inesborrable. I podem afirmar que sense ella, el gran llegat de Carles Fontserè no ens hagués arribat de la forma tan perfecta amb què ens ha arribat, incloent la seva col·laboració o en les obres escrites sobre els seus cartells i les seves memòries.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/04/29/terry/780344.html?utm_source=rss